

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Ing. J. M.**, zast. JUDr. Miroslavem Valou, advokátem se sídlem Jesenická 5, Bruntál, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2013, čj. JMK 57737/2013, sp. zn. S-JMK 57737/2013 OSP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 8. 2016, čj. 22 A 53/2013-87,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Členové výboru Společenství vlastníků jednotek domu R., X (dále jen „SVJ“), podali návrh na projednání přestupku, jehož se měl dopustit žalobce dne 29. 6. 2012 ublížením jim na cti konkrétním slovním projevem proneseným na shromáždění SVJ. Město Rousínov, Komise pro projednávání přestupků, uznalo rozhodnutím ze dne 25. 4. 2013, čj. KPPP/67/12/102, žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, za což mu uložilo pokutu 2 000 Kč a stanovilo povinnost uhradit náklady řízení. Přestupku se měl dopustit, zkráceně řečeno, tím, že 29. 6. 2012 na shromáždění SVJ obvinil členy výboru SVJ z korupce ve výši 2,5 mil. Kč, což odůvodnil tak, že cena, za kterou byly předloženy nabídky ve výběrovém řízení na dodavatele zateplení domu, je o tuto částku předražena. Odvolání žalobce zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 6. 2013, čj. JMK 57737/2013. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl pro nedůvodnost Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 1. 2015, čj. 22 A 53/2013-46.

[2] Uvedený rozsudek krajského soudu zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 2. 2016, čj. 10 As 49/2015-34, a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, že krajský soud opomenul rozhodnout o v žalobě obsaženém moderačním návrhu. Nejvyšší správní soud se však v odst. [19] až [30] citovaného rozsudku obsáhle zabýval též meritorními námitkami žalobce, přičemž tyto námitky shledal nedůvodnými.

[3] Krajský soud následně ve věci rozhodl v záhlaví označeným rozsudkem, v němž Nejvyšším správním soudem vytýkaný nedostatek jeho dřívějšího rozhodnutí spočívající v chybějícím posouzení moderačního návrhu žalobce odstranil.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti proti tomuto rozsudku předestřel argumentaci, dle níž skutkové závěry správních orgánů nemají oporu ve správním spisu, neboť ve správním řízení nebyl proveden důkaz audionahrávkou pořízenou při jednání SVJ (tento důkaz byl proveden pouze v řízení před krajským soudem). Stěžovatel uvedl, že si je vědom skutečnosti, že Nejvyšší správní soud ve věci již jednou rozhodoval, přičemž krajský soud jeho závěry „*při novém rozhodování ve věci respektoval a opětovně stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 13.6.2013, kterým bylo potvrzeno spáchání přestupku proti občanskému soužití, zamítl.*“ Po tomto konstatování přikročil stěžovatel k opětovnému zpochybňování skutkových závěrů obsažených v napadeném rozsudku krajského soudu a způsobu, jakým krajský soud věc po právní stránce posoudil.

[5] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti s poukazem na dikci § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti a předpoklady věcné projednatelnosti kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] Dle § 104 odst. 1 písm. a) s. ř. s. platí, že kasační stížnost je nepřijatelná proti rozhodnutí, *jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.* Ústavní soud k tomu v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, konstatoval, že smyslem citovaného ustanovení je, „*aby Nejvyšší správní soud se znovu nemusel zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil*“ (k témuž obdobně srov. též například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, čj. 2 Afs 26/2008-119).

[9] V nyní projednávaném případě se přitom Nejvyšší správní soud námitkami týkajícími se významu stěžovatelem předkládané audionahrávky pořízené při jednání SVJ pro zjištění skutkového stavu věci, jakož i posouzení difamačního charakteru stěžovatelových výroků na adresu výboru SVJ, podrobně zabýval ve shora citovaném rozsudku čj. 10 As 49/2015-34. Krajský soud se následně od závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku obsaženého v kasační stížnosti napadeném rozhodnutí nikterak neodchýlil, což ostatně výslovně připustil i sám stěžovatel. Námitky stěžovatele obsažené v kasační stížnosti proti tomuto rozsudku krajského soudu pak nejsou ničím jiným než opětovnou polemikou s již jednou Nejvyšším správním soudem provedeným posouzením věci.

[10] Nepřípustnou kasační stížnost proto Nejvyšší správní soud dle § 104 odst. 3 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. června 2016

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu